

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci **žalobce: M. K.**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Suttnerem, advokátem, se sídlem AK v Praze 9, Breйтцetlova 880, 198 00 Praha 9, proti **žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 28.11.2011, č.j. KrÚ 101995/2011/ODSHI/12,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný výše uvedeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Česká Třebová ze dne 7.9.2011, č.j. 17364/2011/DOP/LAD/SPŘ/217-13, kterým byl žalobce uznán vinným tím, že dne 22.6.2011 v cca 08:50 hod. jako řidič motorového vozidla tovární značky Citroën, reg.zn. „X“, při jízdě po pozemní komunikaci v obci Česká Třebová, v ulici Hýblova, držel v ruce telefonní přístroj, čímž se dopustil přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle

ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 31.7.2011 (dále jen „zákon o přestupcích“). Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 2.000,-- Kč a stanovena povinnost uhradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 3.000,-- Kč. Žalobce odůvodnil žalobu následujícím způsobem:

Předem zdůraznil, že „od počátku setrvává na svých tvrzeních, tj. že při řízení motorového vozidla netelefonoval tak, že by držel telefon v ruce či u ucha.“ Žalobce činí „nesporným, že již ve chvíli, kdy projížděl kolem strážníka Matouška, uskutečňoval telefonický hovor, ale zejména zdůrazňuje, že za jízdy telefonoval prostřednictvím zařízení handsfree.“ Až následně, kdy žalobce s ohledem na dopravní situaci zastavil před strážníkem Morávkem, stáhl levé přední okénko u řidiče a uchopil telefonní zařízení do ruky, přiložil si ho k uchu, aby se bez zbytečného odkladu rozloučil s osobou, se kterou předtím za jízdy telefonoval přes zařízení handsfree, a aby potvrdil na displeji telefonu ukončení hovoru, a pak telefon odložil. Po ukončení hovoru se žalobce chtěl zeptat na dopravní situaci strážníka Morávka, než tak stihnul učinit, přistoupil k levému přednímu okénku vozidla žalobce strážník Matoušek a během nepatrné chvíle, co žalobce ještě ukončoval telefonický hovor, strážník Matoušek položil žalobci otázku, proč za jízdy telefonoval. Poté žalobce telefonický hovor ukončil, telefon odložil a začal se věnovat strážníkovi Matouškovi. Žalovaný nesprávně zjistil skutkový stav, když vzal za prokázané, že v době, kdy projížděl žalobce kolem strážníka Matouška, měl levé přední okénko u řidiče zcela staženo a do vozidla bylo vidět přes stažené tónované sklo u řidiče. Výpověď strážníka Matouška o tom, že žalobce měl ve vozidle v době, kdy kolem tohoto strážníka projížděl, úplně stažené levé přední okno a do vozidla bylo zřetelně vidět, se nezakládá na pravdě. Ani z výpovědi svědka Demla nevyplývá, že žalobce měl v tomto okamžiku levé přední okno zcela staženo. Žalobce již v odvolání uvedl, že správní orgán I. stupně nezjišťoval, ani nehodnotil, zda bylo vozidlo vybaveno klimatizací (vozidlo bylo vybaveno klimatizací). Za předpokladu, když by správní orgán řádně zjistil, že vozidlo žalobce bylo vybaveno klimatizací, mohl správní orgán I. stupně dojít k závěru, že při užití klimatizace ve shora citované době nebylo účelné mít otevřené žádné z okýnek vozidla žalobce, což by podporovalo tvrzení žalobce, že levé přední okno za jízdy stažené neměl a nebylo tak na něj přes tónovaná skla ani vidět. S argumentací žalobce obsaženou v odvolání se žalovaný nevypořádal. Strážník Morávek neuvedl v protokolu o výsledku svědka, že by žalobce na vozidle za jízdy levé přední okno měl staženo, nevšiml si zatmavení bočních oken vozidla žalobce. Žalobce opětovně namítl, že okénko stahoval až poté, co vozidlo zastavil. V žalovaném rozhodnutí se uvádí, že napůl stažené okénko na straně řidiče potvrdil i svědek Deml, avšak ten k otázce správního orgánu uvedl, že si toho všiml až na základě upozornění ze strany strážníka Matouška. Skutková tvrzení a verzi žalobce potvrzují svědecké výpovědi strážníka Morávka a svědka Demla. Žalovaný nesprávně právně posoudil, že se žalobce na základě skutečností a důkazů uvedených ve správním spise dopustil uvedeného přestupku, žalobce odmítá tvrzení, že by výpovědi svědků tvořily ucelený logický celek, jak uvedl žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně lze jednoznačně dovodit, že v době, kdy žalobce čelně projížděl ke strážníkovi Morávkovi, až do zastavení vozidla, žalobce telefonní přístroj v ruce a ani u ucha nadržel. Z výpovědi strážníka Morávka vyplývá, že do chvíle, než žalobce vozidlo zastavil před strážníkem Morávkem, musel ten žalobce zřetelně vidět, pokud ve své svědecké výpovědi uvedl, že na žalobci bylo vidět, že neví, co po něm strážník Morávek chce. Za předpokladu, že strážník Morávek byl schopen za jízdy z obličeje či gest žalobce vyvodit, že

žalobce neví, co po něm strážník Morávek chce, musel strážník Morávek žalobce zřetelně vidět, tj. i zřetelně vidět, že žalobce za jízdy telefonní přístroj nedržel. Skutečnost, že žalobce telefon při řízení vozidla nedržel, vyplývá i ze svědecké výpovědi svědka Demla. Na otázku správního orgánu, zda viděl žalobce při řízení vozidla držet v ruce telefonní přístroj, svědek Deml uvedl, že si toho všiml až ve chvíli, kdy žalobce zastavil a odkládal telefon směrem k volantu. Z výpovědi svědka vyplývá, že za jízdy telefonní zařízení nedržel a že skutková verze žalobce se shoduje s tím, co vypověděli svědci Deml a Morávek. Žalobce má za to, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nesprávně posoudil, že na straně svědka Demla došlo po doplňujících otázkách orgánu I. stupně ke změně jeho výpovědi, která by měla za následek, že vypovídací hodnota svědecké výpovědi svědka Demla je snížena. V odůvodnění žalovaného rozhodnutí není obsažen logický a zjevný důvod, proč žalovaný považuje část výpovědi svědka Demla o tom, že neviděl žalobce za jízdy držet telefonní zařízení, za sníženou z hlediska použitelnosti takového důkazu. Skutková verze žalobce zapadá do výpovědi svědka Demla a strážníka Morávka. Žalobce nesouhlasil se závěrem žalovaného o tom, že z obsahu svědecké výpovědi svědka Demla vyplývá, že ten v průběhu výpovědi uvedl, že viděl obviněného za jízdy telefonovat a na základě doplňujících otázek tuto část výpovědi změnil, když uvedl, že držení telefonu obviněným viděl až po zastavení vozidla. Žalobce odmítá, že by svědek Deml ve své svědecké výpovědi uvedl, že viděl žalobce držet telefonní zařízení za jízdy. Žalovaný se nevypořádal se skutečností, že svědecká výpověď svědka Demla zapadá svým obsahem do výpovědi žalobce a strážníka Morávka, což by svědčilo ve prospěch žalobce, že se tento přestupku nedopustil. Žalovaný se nevypořádal se skutečností, že svědecká výpověď žalobce koresponduje se svědeckou výpovědí svědka a strážníka Morávka, žalobce má naopak za to, že jeho skutková verze tvoří s výpověďmi svědků Demla a strážníka Morávka logicky provázaný důkazní řetězec svědčící o nevině žalobce. Žalobce upozornil na to, že strážník Morávek byl v inkriminované době od žalobce ve vzdálenosti cca 2 metry a měl na žalobce přímý výhled, neb žalobce před ním zastavil čelně, a že svědek Deml byl v inkriminované době od vozidla žalobce ve vzdálenosti cca 3 metry, žádný z těchto svědků neuvedl, že by žalobce za jízdy držel telefonní přístroj. Výpověď strážníka Matouška se nezakládá na pravdě, v odůvodnění žalovaného rozhodnutí absentuje logické a věcné přesvědčivé zdůvodnění, jakým způsobem se žalovaný vypořádal s protichůdnou skutkovou verzí žalobce korespondující s výpovědí svědka Demla a strážníka Morávka a na druhé straně skutkovou verzí strážníka Matouška. Žalovaný řádně nezjistil tedy skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, neprokázal, že z provedeného dokazování lze jednoznačně dovodit, že žalobce spáchal přestupek, nevypořádal se se skutkovou verzí žalobce korespondující se svědeckou výpovědí svědka Demla a strážníka Morávka a neodůvodnil, proč považoval vypovídací hodnotu části svědecké výpovědi svědka Demla za sníženou. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na svém právním názoru uvedeném v odůvodnění žalovaného rozhodnutí, odvolal se na žalované rozhodnutí, v němž se vyrovnal s námitkami žalobce a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), soud přezkouvává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je

ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78 a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přešůpek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady *ne bis in idem*, aplikace zásady „*non-refoulement*“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87). Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. *ex officio*, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoučelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, č.j. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod proto, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomu do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Podle žalovaného rozhodnutí, které tvoří s rozhodnutím správního orgánu I. stupně jeden celek, mělo přestupkové jednání žalobce spočívat v tom, že dne 22.6.2011 v cca 08:50 hod. v obci Česká Třebová, ulice Hýblova, na místní komunikaci, při řízení výše uvedeného vozidla, držel v ruce telefonní přístroj, přičemž toto jednání zakládá odpovědnost za přestupek proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 1 přestupkového zákona. Postih za tento přestupek je možný v případě, bylo-li prokázáno, že byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty přestupku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.5.2006, č.j. 2As 46/2005-55). Žalobní body obsažené v žalobě, v jejichž mezích soud přezkoumává napadený výrok žalovaného rozhodnutí (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), obsahují námitky týkající se skutkového stavu předmětné přestupkové věci.

K procesnímu postupu zjišťování skutkového stavu a hodnocení důkazů jsou povinny správní orgány v přestupkovém řízení aplikovat příslušná ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen „správní řád“).

Podle ust. § 3 správního řádu postupuje správní orgán, nevyplyvá-li ze zákona něco jiného, tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky uvedenými v § 2.

Podle ust. § 50 odst. 4 správního řádu hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. K provedení důkazů lze podle § 51 odst. 1 správního řádu lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.

Žalobní námitky míří proti způsobu, jakým správní orgány vyhodnotily provedené důkazy, kterými byly výpovědi žalobce a svědků: 1) strážníka Radima Matouška (dále jen „strážník Matoušek“ nebo „svědek Matoušek“), 2) strážník Pavel Morávek (dále jen „strážník Morávek“ nebo „svědek Morávek“) a 3) svědek Vladimír Deml (dále jen „svědek Deml“). Na základě provedení dokazování dospěly správní orgány k závěru o vzniku odpovědnosti žalobce za zmíněný přestupek, tedy dospěly k závěru, že žalobce držel v ruce telefonní přístroj při řízení vozidla. Tento závěr však žalobce již od počátku popíral a tvrdil, stejně jako v žalobě, že při řízení vozidla telefonoval přes handsfree, že při řízení vozidla telefonní přístroj nedržel, ten uchopil až po zastavení vozidla. Žalobce na rozdíl od žalovaného tvrdí, že tento skutkový závěr, tj. skutková verze žalobce, vyplývá právě z výše provedených důkazů. Jedná se tedy v dané věci o rozpor mezi dvěma verzemi skutkového stavu, když jak žalovaný,

tak i žalobce vyvozují svoji skutkovou verzi z provedeného dokazování. Proto krajský soud považoval nejprve za nutné věnovat se otázce zjištění skutkového stavu správními orgány a způsobu jeho hodnocení v žalovaném rozhodnutí, tvořícím s rozhodnutím správního orgánu I. stupně jeden celek (dále jen „žalované rozhodnutí“). Poté se krajský soud bude následně v odůvodnění tohoto rozsudku zabývat hodnocením žalobních námitek žalobce.

Tento postup má logiku zejména proto, že v případě nedostatku, respektive vad týkajících se skutkového stavu, jsou dány důvody pro zrušení žalovaného rozhodnutí ex officio, tj. bez žalobních námitek soudem podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a), b) a c). Existenci těchto vad však krajský soud nezjistil, a to z následujících důvodů:

Jak vyplývá ze správního spisu (zejména z oznámení o přestupku zpracovaného Městskou policií Česká Třebová), dne 22.6.2011 v cca 08:50 hod. prováděla hlídka městské policie ve složení strážník Matoušek a strážník Morávek kontrolu dopravního značení na ulici Hýblova. Vzhledem k tomu, že byla tato ulice uzavřena, tak uvedená hlídka městské policie odkláněla vozidla z této ulice. V uvedené době z ulice Podbranská přijíždělo vozidlo výše zmíněné řízené žalobcem, které odbočilo do ulice Hýblova. V uvedeném oznámení přestupku je obsaženo tvrzení o tom, že řidič zmíněného vozidla, žalobce, držel v pravé ruce u ucha mobilní telefon a hovořil do něj, ten se hájil na místě tím, že přestupek neuznává a že vůbec netelefonoval. Dále na místě byl hlídkou městské police ztotožněn svědek Deml. Ve věci bylo zahájeno přestupkové řízení proti žalobci, bylo mu sděleno obvinění ze spáchání zmíněného přestupku a při ústním jednání dne 12.8.2011 byli vyslechnuti v postavení svědka svědek Deml a strážníci Matoušek a Morávek. Jak vyplývá z podání žalobce (zejména z odvolání či z žaloby) a z obsahu správního spisu a dále z žalovaného rozhodnutí, ve věci není sporu o tom, že žalobce projížděl po ulici Podbranská, odbočil vlevo do ulice Hýblova, přičemž rovněž nebylo zpochybněno ani to, za jakým účelem uvedená hlídka městské policie odkláněla vozidla z této ulice. Správní orgány dospěly k tomu, že tvrzení žalobce o tom, že při řízení vozidla netelefonoval, je v rozporu s výpovědmi vyslechnutých strážníků. Z těchto výpovědí dospěly správní orgány ke zjištění následujícího skutkového stavu. Svědek Matoušek do protokolu o výsledku svědka dne 12.8.2011 uvedl, že dne 22.6.2011 prováděl společně se strážníkem Pavlem Morávkem usměrňování provozu v České Třebové na křižovatce ulic Podbranská – Hýblova. Svědek Matoušek v době, kdy k uvedené křižovatce žalobce přijížděl, stál na chodníku, sledoval vozidlo žalobce, které se k němu přibližovalo až na vzdálenost 5 metrů. Protože měl žalobce boční okno ze strany řidiče staženo, všiml si, že drží v pravé ruce u pravého ucha telefonní přístroj. Dále slyšel, jak žalobce do telefonu hovořil a poté, co vozidlo zastavilo u strážníka Morávka, k žalobci přistoupil svědek Matoušek s upozorněním, že by neměl při řízení držet v ruce telefon. Tvrzení žalobce o tom, že ztmavené boční okénko na řidiče bránilo zvenčí držení telefonu vidět, se zabýval již správní orgán I. stupně, když v odůvodnění rozhodnutí mj. uvedl, že v době, kdy žalobce kolem svědka Matouška projížděl, bylo okénko ze strany řidiče staženo, což by logicky odpovídalo roční době a situaci na místě přestupku (žalobce přijížděl do míst s z předem nepředvídaným dopravním omezením, což vyvolalo dle tvrzení svědka Morávka nejistotu v jeho chování). Žalobce okénko stáhl předtím, než zastavil, aby se dotázal svědka Morávka, který stál od svědka Matouška odhadem 3 – 5 metrů, na dopravní omezení. Napůl stažené okénko na straně řidiče potvrdil i svědek Deml a sledování chování žalobce svědkem Matouškem pak nic nebránilo. Vedle výše uvedených skutečností, obsažených v odůvodnění

žalovaného rozhodnutí, žalovaný dále uvedl, že svědkové Morávek a Deml uvedli, že viděli žalobce držet v ruce telefonní přístroj, ale až v době po zastavení vozidla, tedy nestali se přímými svědky přestupkového jednání žalobce. Žalovaný dospěl k závěru, že i tyto důkazy (svědecké výpovědi svědků Morávka a Demla) spolu se svědeckou výpovědí svědka Matouška obsahově korespondují a odpovídají časové a logické posloupnosti jednotlivých dějů v návaznosti na spolehlivě zjištěné skutečnosti (např. místo spáchání přestupku, popis jednání obviněného) a výpovědi svědků pak tvoří ucelený logický provázaný důkazní řetězec, ze kterého lze spolehlivě dovodit odpovědnost žalobce za přestupkové jednání. Správní orgán I. stupně rovněž v odůvodnění svého rozhodnutí zpochybnil verzi žalobce. V odůvodnění svého rozhodnutí správní orgán I. stupně vyvracel skutkovou verzi žalobce následujícím způsobem:

„Výpověď obviněného je v rozporu s výpověďmi vyslechnutých strážníků, a to v části popisující okolnosti daného případu.

Z výslechu strážníka Matouška, ale i strážníka Morávka je zřejmé, že se svědkem Demlem hovořil strážník Matoušek, který následně přistoupil k vozidlu a jednal s obviněným. Naproti tomu strážník Morávek odkláněl dopravu. Jinými slovy řečeno, v době, kdy strážník Matoušek již hovořil s obviněným, tak se svědkem Demlem strážník Morávek nehovořil, neboť ten se věnoval usměrňování provozu na pozemní komunikaci. Skutečnost, že přestupek dokumentoval strážník Matoušek, dokládá již úřední záznam přiložený k oznámení přestupku.

K tvrzení obviněného, že nesouhlasí s tím, že by druhý strážník s údajným svědkem mohl něco vidět, považuje správní orgán za vyvrácené svědeckou výpovědí strážníků. Podstatné je to, že přestupku obviněného si všimnul strážník Matoušek, tedy onen strážník, který hovořil se svědkem Demlem a který následně přistoupil k vozidlu obviněného. Vzhledem ke směru jízdy obviněného a postavení obou strážníků je zřejmé, že vozidlo levým bokem minulo strážníka Matouška a svědka Demla a při odbočení vlevo přijíždělo čelně ke strážníku Morávkovi, který v daný okamžik usměrňoval provoz. Pokud obviněný poukazuje na zatmavení skel u jím řízeného vozidla, s výjimkou čelního skla, tak správní orgán uvádí, že strážník Matoušek vypověděl, že zatmavení skel u vozidla obviněného si nevšiml, přičemž držet telefonní přístroj (při řízení) viděl obviněného přes levé boční okno řidiče, které bylo úplně staženo. I toto vyjádření považuje správní orgán za logické vzhledem k tomu, v jakém postavení projíždělo vozidlo obviněného kolem strážníka Matouška, tzn. levým bokem a za jakých povětrnostních podmínek, tzn. jednalo se o letní den, v denní době, s teplotou do cca 28 °C (i když v ranních hodinách lze předpokládat, že tato teplota byla nižší) – viz např. veřejné informace <http://www.in-pocasi.cz/archiv/index.php>. Správní orgán z důvodu, aby předešel možným spekulacím v tom ohledu, že vozidlo obviněného bylo vybaveno klimatizací a že tedy nebylo nutno mít stažené boční okno u řidiče, tak správní orgán uvádí, že vyjádření strážníka Matouška hodnotil i v širších souvislostech, tak jak bylo popsáno, tzn. že i stažené boční okno mělo na daném místě a v daný okamžik své opodstatnění. Navíc obviněný nijak nepochybnil výpovědi strážníků.

Za logickou rovněž považuje správní orgán výpověď strážníka Morávka usměrňujícího provoz na pozemní komunikaci. Obviněný přijížděl po odbočení vlevo čelně ke strážníku Morávkovi. Ačkoliv strážník Matoušek uvedl, že strážník Morávek obviněného zastavoval, tak z výpovědi strážníka Morávka vyplynulo, že jej nezastavoval, ale že řidič zastavil sám, protože na řidiči bylo vidět, že neví co po něm chce (strážník Morávek – poznámka správního

orgánu). Toto vyjádření strážníka Morávka koresponduje s vyjádřením obviněného. Výpověď strážníka Matouška a Morávka nepovažuje správní orgán v této části za rozpornou. Strážník Matoušek subjektivně vnímal, že strážník Morávek obviněného zastavuje, ačkoli tomu tak ve skutečnosti nebylo. Strážník Matoušek nestál v této době před vozidlem obviněného, přičemž strážník Morávek používal při usměrňování provozu pokyny stanovené pro řízení provozu policisty – viz § 75 odst. 8 zákona č. 361/2000 Sb., což za situace, kdy obviněný s vozidlem skutečně zastavil, mohlo vyvolat dojem, že vozidlo obviněného bylo zastaveno strážníkem. Z vyjádření strážníka Morávka lze rovněž dovodit, že si prvotně nevšiml, že by obviněný držel při řízení vozidla v ruce telefonní přístroj, a reagoval až na strážníka Matouška, který toto řidiči (obviněnému) „vytknul“.

Až v této chvíli si strážník Morávek všimnul, že obviněný drží v pravé ruce a u pravého ucha mobilní telefon. Strážník Morávek byl od obviněného cca 2 metry.

Strážník Matoušek viděl řidiče držet v ruce telefonní přístroj na vzdálenost maximálně 5 metrů. Strážníci Morávek a Matoušek nedokázali popsat telefonní přístroj, pouze strážník Morávek uvedl, že mohl být černý, nicméně na dotaz správního orgánu, jak došli k tomu, že obviněný držel v ruce telefonní přístroj, strážník Morávek odpověděl, že bylo vidět, že v pravé ruce a u pravého ucha držel krabičku, do které hovořil, a v době, kdy tzv. vyklapával hovor, tak se ještě na něj podíval.

Správní orgán se dále musel vypořádat i s výpověďmi svědka Demla. Obecně lze říci, že výpověď svědka Demla zapadá do výpovědi vyslechnutých strážníků, tzn. kde stáli a kdo s kým hovořil, příp. na jakou vzdálenost viděl obviněného. Narozdíl od vyslechnutých strážníků ovšem svědek Deml vypověděl, že obviněný, kterého osobně zná, držel telefonní přístroj v levé ruce a u levého ucha. Vypovídací hodnota svědecké výpovědi svědka Demla je snížena tím, že na základě dotazů správního orgánu vyšlo najevo, že obviněného viděl držet telefonní přístroj, až když obviněný zastavil s vozidlem a odkládal jej směrem k volantu. Jinými slovy řečeno svědek Deml neviděl obviněného držet v ruce telefonní přístroj při řízení vozidla.

Obviněný na výpověď svědka Demla reagoval slovy, že skutečně musel vzít telefon do ruky, ale to bylo až v době, kdy již zastavil, a to z důvodu, aby ukončil hovor; telefon měl v pravé ruce.

Správní orgán ovšem má za to, že držení telefonního přístroje obviněným při řízení vozidla je prokázáno svědeckou výpovědí strážníků Matouška a Morávka.“

Krajský soud má za to, že správní orgány správně zhodnotily provedené důkazy takovým způsobem, že z nich skutkový stav svědčící o přestupkovém jednání žalobce vyplývá a naopak z něj nevyplývá skutková verze uvedená žalobcem. Je sice pravdou, že pouze svědek Matoušek ve své výpovědi ze dne 12.8.2011 přímo uvedl, že si všiml toho, že žalobce drží v ruce telefonní přístroj, když přijížděl k jeho kolegovi, strážníku Morávkově, jenž usměrňoval provoz vozidel v daném místě. Tento svědek, strážník Matoušek, přímo vypověděl, že držel telefonní přístroj v pravé ruce a u pravého ucha, přičemž bylo slyšet, že s někým hovořil. Toho si všimnul, když žalobce přijížděl ke kolegovi Morávkově. Skutečnost, že další svědci, tj. svědek Deml a svědek Morávek, toto tvrzení svědka Matouška přímo nepotvrdili, ještě sama o sobě bez dalšího neznamena, že by toto tvrzení svědka Matouška bylo nepravdivé. Kolega svědka Matouška, strážník Morávek, který usměrňoval v uvedeném místě dopravu, stál sice v době, kdy žalobce přijížděl se svým vozidlem, před tímto vozidlem, avšak, jak uvedl již správní orgán I. stupně, usměrňoval v daném místě provoz, a proto blíže

nezkoumal posádku zmíněného vozidla, přičemž si všimnul držení telefonu v ruce žalobce až v okamžiku, kdy na to řidiče upozornil svědek Matoušek. Skutečnost, že svědek Matoušek upozornil žalobce, že by při řízení neměl držet v ruce telefon, potvrdil i svědek Deml. Svědek Deml k tomu uvedl, že pan Matoušek sdělil, jestli je normální za jízdy držet telefonní přístroj. Pan Kaška mu odpověděl slovy „jak to se mnou mluvíte“. Z uvedené výpovědi svědka Demla a svědka Morávka tedy vyplývá nesporně závěr o tom, že svědek Matoušek upozornil žalobce na skutečnost, že za jízdy držel telefonní přístroj. Proto výpovědi těchto svědků logicky navazují v této části, tj. v části týkající se otázky držení telefonu žalobcem za jízdy, na výpověď svědka Matouška, který jako jediný viděl žalobce, že za jízdy drží telefonní přístroj. Zároveň tito svědci, tj. svědek Deml a svědek Morávek uvedli, že v době, když vozidlo stálo, držel v ruce telefonní přístroj, respektive dokonce ukončoval telefonní rozhovor (výpověď svědka Demla, výpověď svědka Morávka). Skutečnost, že tito svědkové viděli žalobce držet telefonní přístroj v době, když jeho vozidlo stálo, ještě automaticky nemůže znamenat, že je tím vyvrácena svědecká výpověď svědka Matouška, který viděl, že žalobce drží telefonní přístroj již při příjezdu vozidla na dané místo, a to skrz levé boční okno řidiče, které bylo úplně staženo. Tuto skutečnost, tj. že okno u řidiče bylo staženo v době příjezdu jeho vozidla na dané místo, sice výslovně nepotvrdili další svědkové Morávek a Deml, když ji uvedl pouze svědek Matoušek, avšak zároveň tito svědkové tuto skutečnost, tj. tvrzení svědka Matouška, ani nevyvrátili. Tvrzení žalovaného o tom, že svědecké výpovědi svědků Morávka a Demla spolu se svědeckou výpovědí svědka Matouška obsahově korespondují s odpovídající časové a logické posloupnosti jednotlivých dějů v návaznosti na spolehlivě zjištěné skutečnosti, a že výpovědi svědků pak tvoří ucelený logický provázaný důkazní řetězec, ze kterého lze spolehlivě dovodit odpovědnost žalobce za přestupkové jednání, a že tedy byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu), odpovídá skutečnosti. Naopak skutková verze žalobce zahrnující jeho tvrzení o tom, že v době, kdy přijížděl na inkriminované místo, telefonní přístroj v ruce nedržel, když jej do ruky vzal až po zastavení vozidla, z provedených důkazů nevyplývá, přičemž jednotlivé žalobní námitky obsažené v žalobě soud vyvrací následujícím způsobem:

Skutečnost, že z výpovědi svědka Demla nevyplývá, že žalobce v okamžiku, kdy kolem tohoto svědka projížděl, měl levé přední okénko zcela staženo, ještě automaticky bez dalšího neznamená, že by výpověď strážníka Matouška o této skutečnosti byla nepravdivá. Svědek Deml vypověděl, že ve výše uvedenou dobu stál na chodníku ulice Podbranská a Hýblova a bavil se se strážníky městské policie, ptal se „co se tady děje“. Dozvěděl se, že jelikož probíhal „Týden sportu“, tak odklání dopravu. Zrovna tam „běhaly nějaké děti“. Z jeho pohledu viděl přijíždět vozidlo žalobce, přičemž svědek Deml uvedl, že „viděl jsem, že v levé ruce držel telefonní přístroj, u levého ucha“. Svědek Matoušek pak žalobci dle tvrzení svědka Demla sdělil „jestli je normální za jízdy držet telefonní přístroj“. Pan Kaška mu odpověděl slovy „Jak to se mnou mluvíte“. Poté se svědek Deml vzdálil, protože následovaly služební úkony strážníků. Na dotaz správního orgánu svědek Deml uvedl, že viděl žalobce držet v ruce telefonní přístroj přes levé boční okno u řidiče, to bylo na půlku stažené. Dále svědek Deml k dotazu správního orgánu uvedl, že uvedené skutečnosti, tj. toho, že žalobce držel v ruce telefonní přístroj, si všimnul až na otázku strážníka, jestli je normální za jízdy telefonovat. Dále k dotazu správního orgánu uvedl, že „až když zastavil, tak jsem viděl, že ten telefonní přístroj odkládá směrem k volant. To můžu říct s jistotou.“ Z uvedené výpovědi tedy vyplývá, že si tento svědek všimnul toho, že žalobce držel v ruce telefonní přístroj, až

když se strážník Matoušek zeptal žalobce, jestli je normální za jízdy telefonovat. To ovšem samo o sobě nepotvrzuje verzi žalobce o tom, že v době, kdy na uvedené místo přijížděl, telefonní přístroj v ruce nadržel. Skutečnost, že si svědek Deml všimnul uvedené skutečnosti, až když se strážník Matoušek zeptal žalobce na to, zda je normální za jízdy telefonovat, prokazuje pouze to, kdy svědek svými smysly zjistil držení telefonu žalobcem v ruce. Z toho pouze vyplývá, že si tento svědek jen nevšimnul toho, zda žalobce držel či nikoli přístroj v době, kdy na uvedené místo přijížděl. Z toho ještě však nevyplývá, že by se tak nestalo. Pokud by měla svědecká výpověď zpochybnit svědeckou výpověď svědka Matouška, tak by tento svědek Deml musel výslovně ve své výpovědi vyloučit uvedenou skutečnost, tj. držení telefonního přístroje žalobcem v ruce při přijíždění na dané místo, což se však nestalo. Žalobce však měl možnost zpochybnit uvedené tvrzení svědka Matouška tím, že by položil svědku Demlovi otázku, zda žalobce držel telefonní přístroj v době jízdy. Jak vyplývá z protokolu o výsledku tohoto svědka, této možnosti žalobce nevyužil. Proto z výpovědi svědka Demla lze pouze zjistit skutečnost, že tento svědek si všimnul držení přístroje žalobcem až v případě otázky svědka Matouška výše zmíněné. Nelze však z ní dospět k závěru, jak učinil žalobce, že z výpovědi svědka Demla vyplývá správnost skutkové verze žalobce o tom, že v době jízdy telefonní přístroj v ruce žalobce nadržel. Nic takového tento svědek ve své svědecké výpovědi neuvedl.

Žalobce v žalobě tvrdil, že se žalovaný nevypořádal s argumentací žalobce obsaženou v odvolání, která se týkala tvrzení o tom, že levé přední okno za jízdy stažené neměl a nebylo tak na něj přes tónovaná skla ani vidět, když vozidlo žalobce bylo vybaveno klimatizací a správný orgán I. stupně mohl dojít k závěru, že při užití klimatizace ve shora citované době nebylo účelné mít otevřené žádné z okének vozidla žalobce. Žalobce si však sám uvedenou argumentaci vyvrací, když tvrdí, že v odůvodnění žalovaného rozhodnutí je obsažena argumentace žalovaného o tom, že stažení levého předního okénka u řidiče bylo logické s ohledem na situaci na místě přestupku, když „obviněný přijížděl do míst s předem nepředvídaným dopravním omezením, což vyvolalo podle svědka Pavla Morávka nejistotu v jeho chování“. Žalobce tedy dokonce cituje část argumentace žalovaného k této otázce v samotné žalobě. Navíc žalobce přehlédl, že žalované rozhodnutí tvoří s rozhodnutím správního orgánu I. stupně jeden celek, přičemž s touto otázkou se vypořádal již správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí. Jak vyplývá z výše citované části odůvodnění tohoto správního orgánu, ten se touto otázkou zabýval, když uvedl, z důvodů, aby „předešel spekulacím v tom ohledu, že vozidlo obviněného bylo vybaveno klimatizací a že tedy nebylo nutno mít staženo boční okno u řidiče“, k tomu uvedl, že vyjádření strážníka Matouška hodnotil i v širších souvislostech, tak jak výše popsal, tzn. že i stažené boční okno mělo na daném místě a v daný okamžik své opodstatnění. Skutečnost, že žalobce přijížděl na uvedené místo se staženým okénkem na místě řidiče, odpovídala, jak správně uvedl žalovaný, i situaci na místě provedení přestupku, kdy žalobce přijížděl do míst s předem nepředvídaným dopravním omezením, což vyvolalo nejistotu v jeho chování (to, jak uvedl správně žalovaný, vyplývá z výpovědi svědka Morávka, který ve své výpovědi uvedl, že „bylo zřejmé, že řidič neví, co po něm chce“). Žalobce tedy okénko stáhl předtím, než zastavil, aby se dotázal svědka Morávka, který stál od svědka Matouška odhadem 3 – 5 metrů, na dopravní omezení, přičemž tento skutkový závěr přímo vyplývá ze svědecké výpovědi svědka Matouška. Není tedy pravdou, že by se touto námitkou správní orgány ve svých rozhodnutích nezabývaly. Není tedy pravdou, že skutková tvrzení a verzi žalobce potvrzují svědecké výpovědi strážníka

Morávka a svědkyně Demla, z výpovědí těchto svědků nevyplývá závěr o tom, že by žalobce stáhnul okno u místa řidiče až v době, kdy s vozidlem zastavil. Tito svědci pouze potvrdili, že žalobce v době zastavení vozidla okno stažené měl, přičemž tito svědci neuvedli, že by žalobce tak učinil až v době po zastavení vozidla. Pokud hodlal žalobce potvrdit svou vlastní verzi o stažení oken a držení telefonu v ruce výpověďmi těchto svědků, tak měl nepochybně možnost využít svých procesních práv v průběhu správního řízení, tedy učinit dotaz těmto svědkům za účelem potvrzení jeho skutkové verze. Pokud tak neučinil, nelze z výpovědí těchto svědků účelově, bez opory v nich, vyvodit závěr potvrzující skutkovou verzi žalobce. Svědecké výpovědi svědků Morávka a svědkyně Demla naopak logicky navazují na svědeckou výpověď svědkyně Matouška, která naopak přímo výslovně potvrzuje verzi správních orgánů. Tito svědci navíc výslovně potvrzují tvrzení svědkyně Matouška o tom, že žalobce upozornil na skutečnost, že by „neměl při řízení držet v ruce telefon.“ Právě toto upozornění svědkyně Matouška adresované žalobci bylo podnětem pro oba svědky k tomu, že si až v tento moment „všimli“ skutečnosti, že žalobce držel v ruce telefonní přístroj, a i když si toho všimli až v době, kdy již žalobce s vozidlem stál, tak jejich výpověď logicky navazuje na popis celé situace ze strany svědkyně Matouška, přičemž tvrzení těchto svědků (Morávek a Deml) logicky navazuje na tvrzení svědkyně Matouška. Jestliže žalobce podle svědkyně Matouška držel telefonní přístroj za jízdy v ruce, při zastavování vozidla, tak logicky s tím není v rozporu skutečnost, že podle těchto svědků držel telefonní hovor i v době, kdy toto vozidlo žalobce již zastavilo, přičemž žalobce telefonní přístroj ukončoval (svědek Morávek přímo uvedl, že žalobce „dokončil hovor a bylo vidět jak mobilní telefon tzv. vyklepnul“). Krajský soud tak považuje za správný a provedenému dokazování odpovídající závěr žalovaného obsažený v odůvodnění žalovaného rozhodnutí o tom, že „další dva svědkové Pavel Morávek a Vladimír Deml uvedli, že viděli obviněného držet v ruce telefonní přístroj, ale až v době po zastavení vozidla, tedy nestali se přímými svědky přestupkového jednání obviněného. Odvolací orgán došel k závěru, že i tyto důkazy (svědecké výpovědi Pavla Morávka a Vladimíra Demla) spolu se svědeckou výpovědí Radima Matouška, obsahově korespondují a odpovídají časově a logicky posloupnosti jednotlivých dějů v návaznosti na spolehlivě zjištěné skutečnosti (např. místo spáchání přestupku, popis jednání obviněného). Výpovědi svědků pak tvoří ucelený, logicky provázaný řetězec, ze kterého lze spolehlivě dovodit odpovědnost obviněného za přestupkové jednání.

K námitkám žalobce, kterými v části V. žaloby popírá tvrzení svědkyně Matouška obsažená v jeho svědecké výpovědi, uvádí soud následující:

Žalobce v žalobě žalovanému vytknul, že se nezabýval jeho skutkovou verzí o tom, že svědek – strážník Morávek musel „zřetelně vidět“, když stál čelně k přijíždějícímu vozidlu žalobce, zda do zastavení vozidla žalobce telefonní přístroj v ruce nadržel. Žalobce tvrdil, že za předpokladu, že strážník Morávek byl schopen za jízdy z obličeje či gest žalobce vyvodit, že žalobce neví, co po něm strážník Morávek chce, musel strážník Morávek žalobce zřetelně vidět, tj. i zřetelně vidět, že žalobce za jízdy telefonní přístroj nadržel. To jsou však pouhé spekulace žalobce, nepodložené provedenými důkazy. Uvedenou námitkou se v podstatě zabýval již správní orgán I. stupně, který z vyjádření strážníka Morávka dovodil, že si ten prvotně nevšimnul, že by žalobce držel při řízení vozidla v ruce telefonní přístroj, a reagoval až na strážníka Matouška, který toto řidiči (žalobci) „vytknul“. Až v této chvíli si strážník Morávek všimnul, že žalobce drží v pravé ruce a u pravého ucha mobilní telefon. Skutečnost,

že si svědek Morávek „prvotně nevšimnul“, že by žalobce držel při řízení vozidla v ruce telefonní přístroj, a reagoval až na strážníka Matouška, který toto žalobci vytknul, vyplývá i ze samotné svědecké výpovědi svědka Morávka. Ten na dotaz správního orgánu, kdy si všimnul, že měl žalobce držet v ruce telefonní přístroj odpověděl, že se tak stalo, „až na to řidiče upozornil kolega Matoušek. Jak jsem již uvedl, tak jsem usměrňoval provoz, a proto jsem blíže nezkoumal posádku tohoto vozidla.“ Prostě svědek Morávek nebyl povinen zjistit uvedenou skutečnost, neboť na rozdíl od svědka Matouška se věnoval jiné činnosti, tj. usměrňování provozu v souvislosti s výše uvedenou akcí v daném místě. Je proto logické, že si „všimnul“ toho, že žalobce drží telefonní přístroj v ruce, až na základě upozornění svědka Matouška adresovaného žalobci jako řidiči zmíněného vozidla. Svědek Morávek navíc nepotvrzuje verzi žalobce, tedy ve své svědecké výpovědi netvrdil to, že by žalobce v době, kdy přijížděl na dané místo, telefonní přístroj v ruce nedržel, tedy tento svědek nepopřel tvrzení svědka Matouška potvrzující tuto skutečnost. Není tedy pravdou, že by „strážník Morávek musel žalobce zřetelně vidět, tj. i zřetelně vidět, že žalobce za jízdy telefonní přístroj nedržel.“ Rovněž není pravdou, že by skutková verze žalobce byla „jakkoliv vyvrácena“; jestliže z odůvodnění žalovaného rozhodnutí, přičemž to tvoří s rozhodnutí správního orgánu I. stupně jeden celek, tedy z odůvodnění obou rozhodnutí, skutková verze vůbec nevyplyvá, když naopak je potvrzena skutková verze správních orgánů, tak tím je již logicky vyvrácena skutková verze žalobce.

Zavádějící a účelové je i další tvrzení žalobce o tom, že ze svědecké výpovědi svědka Demla vyplývá závěr o tom, že žalobce telefonní zařízení při vozidla nedržel. Nic takového svědek Deml ve své výpovědi neuvedl. Svědek Deml pouze uvedl, že si všiml držení telefonního přístroje v ruce žalobce až v případě otázky strážníka Matouška adresované žalobci, „jestli je normální za jízdy telefonovat“. Právě toto upozornění, respektive dotaz strážníka Matouška, bylo podnětem pro to, aby si svědek Deml všiml toho, že žalobce drží v ruce telefonní přístroj. Skutečnost, že si toho všiml, až když již vozidlo žalobce stálo, ještě automaticky sama o sobě bez dalšího neznamená, že žalobce před zastavením vozidla telefonní přístroj v ruce nedržel. Svědek Deml tedy pouze doplňuje základní usvědčující tvrzení svědka Matouška obsažené v jeho výpovědi, když je přeci logické, že když žalobce při zastavení vozidla držel telefonní přístroj v ruce, tak nebylo vyloučeno, aby, jak tvrdil svědek Matoušek, držel telefonní přístroj žalobce v ruce i před zastavením vozidla, a to v době, kdy přijížděl na uvedené místo. Naopak ze svědecké výpovědi svědka Demla lze potvrdit i skutečnost vyplývající z výpovědi svědka Matouška o tom, že svědek Matoušek upozornil žalobce na držení telefonního přístroje za jízdy, že tedy toto upozornění mělo reálný základ v chování žalobce před zastavením vozidla. Ostatně toto upozornění ze strany svědka Matouška potvrdil i další svědek Morávek a není důvodu pochybovat o jeho pravdivosti. Je přece logické, že kdyby byla pravdivá verze žalobce o tom, že vzal telefonní přístroj do ruky až v době zastavení vozidla, tak by si této skutečnosti svědci Deml a Morávek museli všimnout, neboť tito pozorovali žalobce až v době, když vozidlo zastavilo a stálo. Navíc, když by byla pravdivá verze žalobce, neměl by svědek Matoušek důvod upozorňovat žalobce na to, že by neměl při řízení držet v ruce telefon (toto upozornění ze strany svědka Matouška adresované žalobci potvrdili oba svědci, Morávek i Deml, takže je považuje soud za věrohodné).

Žalobce dále namítl hrubé zkreslení tvrzení svědka Demla ze strany žalovaného. Žalovaný ze svědecké výpovědi svědka Demla vyvodil závěr o tom, že z této výpovědi vyplývá, že svědek Deml v průběhu výpovědi před správním orgánem I. stupně uvedl, že viděl obviněného za jízdy telefonovat. Na základě doplňujících otázek ze strany správního orgánu tuto část výpovědi změnil, když uvedl, že držení telefonu obviněným (žalobcem) viděl až po zastavení vozidla. Žalobce popírá, že by svědek Deml ve své svědecké výpovědi uvedl, že viděl žalobce držet telefonní zařízení za jízdy.

Jak vyplývá z již výše citované části svědecké výpovědi svědka Demla, ten sice přímo výslovně neuvedl, že by viděl žalobce držet telefonní přístroj v ruce, avšak tento závěr lze z jeho výpovědi zjistit. Jestliže svědek Deml viděl přijíždět vozidlo žalobce, jak tvrdil ve své výpovědi, tak současně dále hned za tímto konstatováním svědek Deml vypověděl, že viděl, že v levé ruce držel telefonní přístroj. Z těchto tvrzení lze tedy vyvodit závěr o tom, že svědek Deml viděl při přijíždění zmíněného vozidla žalobce držet telefonní přístroj. Nejedná se však o jednoznačnou odpověď, proto se správní orgán správně zeptal tohoto svědka, zda viděl žalobce při řízení vozidla držet v ruce telefonní přístroj. Na to odpověděl svědek Deml, že to viděl, až když žalobce zastavil. Uvedená námitka žalobce však nemá žádný význam, neboť správní orgány nevycházely z toho, že by svědek Deml viděl žalobce držet telefonní přístroj za jízdy. Žalovaný přímo uvedl, že „další dva svědkové Pavel Morávek a Vladimír Deml uvedli, že viděli obviněného držet v ruce telefonní přístroj, ale až v době po zastavení vozidla, tedy nestali se přímými svědky přestupkového jednání obviněného“. Navíc žalovaný uvedené konstatování o tom, že svědek Deml viděl žalobce za jízdy telefonovat, doplnil tvrzením o tom, že na základě doplňujících otázek tuto část svědek Deml ve výpovědi změnil, když uvedl, že držení telefonu obviněným viděl až po zastavení vozidla. Nejednalo se o „hrubé zkreslení“ tvrzení svědka Demla ze strany žalovaného, když navíc uvedené konstatování žalovaného v části výpovědi svědka Demla bylo doplněno odpovědí tohoto svědka na dotaz správního orgánu, obsahující tvrzení svědka o tom, že svědek Deml viděl držet telefonní přístroj v ruce žalobce, až když ten zastavil. Z tohoto tvrzení svědka Demla však ještě automaticky samo o sobě bez dalšího nevyplývá, že tento svědek Deml potvrdil verzi žalobce, když svědek Deml přímo neuvedl, že by „neviděl žalobce za jízdy telefonní zařízení držet v ruce či u ucha“. To je pouze účelové přání žalobce, aby takový závěr z uvedené výpovědi svědka Demla vyplynul. Pokud žalobce chtěl, aby svědecká výpověď svědka Demla „zapadala svým obsahem do výpovědi žalobce a strážníka Morávka před orgánem I. stupně, což by svědčilo ve prospěch žalobce, že se tento přestupku nedopustil“, tak by tento svědek musel přímo vypovědět (např. k dotazu žalobce v průběhu výslechu tohoto svědka, tuto možnost žalobce měl, ale nevyužil ji, což nelze přičítat k tíži správnímu orgánu, ale samotnému žalobci, když si dostatečně nehájil svá práva sám), že v době, kdy žalobce přijížděl se svým vozidlem na dané místo, telefonní přístroj v ruce nedržel. Nic takového z výpovědi jak svědka Demla, tak i svědka Morávka, nevyplývá.

Skutečnost, že při řízení vozidla viděl žalobce držet telefonní přístroj jen jeden ze tří svědků, ještě automaticky neznamená, že by byla správná a věrohodná verze žalobce. Rovněž účelový závěr žalobce, bez opory v provedeném dokazování o tom, že z výpovědi svědka Morávka a svědka Demla plyne, že žalobce přestupek nespáchal, je příliš odvážný a nemá vůbec oporu v provedeném dokazování. Svědci Morávek a Deml v podstatě pouze se vyjádřili k tomu, co svými smysly vnímali v době, kdy již vozidlo stálo, přičemž skutečnosti jimi

uvedené navazovaly na výpověď přímého svědka Matouška (viz argumentace soudu výše). Žalobci se dle názoru krajského soudu nepodařilo vyvrátit pravdivost výpovědi svědka Matouška, přičemž nepravdivost verze žalobce vyplývá již z odůvodnění žalovaného rozhodnutí, tvořícího s rozhodnutím správního orgánu I. stupně jeden celek. Proto musel krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému toto právo podle obsahu spisu nevzniklo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právní vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nsssoud.cz.

V Pardubicích dne 27.08.2012

JUDr. Jan Dvořák, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Andrea Pfeiferová